

Latvijas Republikas Valsts prezidenta kanceleja Prezidenta preses dienests

Pils laukums 3, Rīga-50, LV-1900, tālr. 7092122, fakss 7320404,
prese@president.lv, www.president.lv

Valsts prezidentes runa Latvijas Televīzijā Ziemassvētkos 2005.gada 24.decembrī

Ir atkal Ziemassvētki, un es priecājos par šo izdevību atkal svētku vakarā brīdi ar Jums būt kopā. Mūs ziemeļu zemēs daba nav pārāk lutinājusi šajā Ziemas saulgriežu laikā, dienas kļūst arvien īsākas, tumšākas, saule, ja arī paradās, ar mokām, pat netiek līdz koku galiem, daba ir auksta, koki kaili, un daba dus ziemas miegā. Arī cilvēkiem brīžiem uznāk smaguma un paguruma sajūta tieši šajā gadalaikā. Un ne par velti no seniem laikiem ir visām tautām, kas ziemeļos dzīvo, bijuši šie Ziemas saulgriežu svētki. Mums vajag šo svētku brīdi, šo atelpu, mums vajag aizdegt sveci, iekurt guni un ielaist Dievu istabā, lai būtu mums arī šis Ziemassvētku prieks, ģimenei sanākot kopā, lai būtu mums Ziemassvētku dāvināšanas prieks, ko vislabāk redzam bērnu acīs, tas prieks, kas bērnam ir par saņemto dāvanu, pieaugušajam bieži vispār ir nozudis no viņa dzīves. Raudzīsimies bērnos šajā Ziemassvētku vakarā un mēģināsim atcerēties, ka mēs arī kādreiz bijām bērni un kā mēs mācējām priecāties par visvienkāršāko lietu. Dzīve kļūst par daudz drūma un smaga, ja tajā pietrūkst pārsteiguma, brīnuma un prieka. Es novēlu visām ģimenēm, lai tām ir savā starpā ģimenes siltums, satiecība, saderība, mīlestība un prieks.

Dedziet sveci, dedziet skalu,

Dievs ienāca istabā.

Jēzus bērns, kad nāca pasaulē, tad tajā pilsētā, Bētlemlē, nebija Jāzepam ar Mariju vietas, kur palikt, viņiem nebija mājokļa cilvēku vidū, un Kristus bērnam bija jāpiedzimst kūtī uz salmiem un siena, un ar mājlopu elpu, kas viņu sasildīja. Bērns tika guldīts siltē un ienāca pasaulē kā zemākais no zemākajiem, taču viņš bija Miera ķēniņš un Pestītājs, un Gudrie no Austrumiem, zvaigznes vadīti, nāca viņu godināt. Jēzus bērns nāca kā Pestītājs, lai apliecinātu Dieva mīlestību, kas ir cilvēkiem domāta, lai apliecinātu to, ka inkarnācijas brīnums tad, kad vārds taps miesa, atspoguļojas arī katrā bērņā un katrā cilvēkā. Katrā cilvēkā ir kāda dzirkstele no šīs dievišķās esamības, un tamdēļ vien jau mums jāatceras: katrs cilvēks ir cieņas un respekta cienīgs, lai kāds viņš būtu dzīvē izveidojies – augsts vai zems, tāds, kas ir pievilcīgs un patīkams, vai tāds, kas mums instinktīvi šķiet tā kā pat pretīgs un atbaidošs. Cilvēks ir cilvēks, viņam ir sava neatņemama vērtība, un Ziemassvētku brīnums mums atgādina, ka mums visiem jāatceras būt kā viena tēva bērniem. Šī dievišķā mīlestība, ko Ziemassvētki mums pasludina, ienāk cilvēka sirdī kā gaisma, kā miers un kā apskaidrība. Ikdienu gaitās ejot, cilvēks nes savu krustu, viņš jūtas savu pienākumu un savu darbu dažreiz nomākts. Šo krustu nesot, viņš aizmirst, ka viņam iekšā ir dvēsele un šī dvēsele arī tiecas pēc savas tiesas, un to ir iespējams izjust un pārdzīvot tādos brīžos kā Ziemassvētkos pie svecītes gaismas, mierā, klusumā, tuvības un mīlestības sajūtā vai arī prieka gaviles un mūzikas skaņās. Un tad cilvēkam dvēsele izplaukst kā rozes zieds, un viņu apņem šis miers un šī svētku sajūta kā salda rozes smarža.

Es novēlu jums visiem, lai šie svētki nestu jums to dvēseles pārdzīvojumu, ko nesniedz mums ikdienu un lai Ziemassvētku miers, gaisma un mīlestība mājā jūsu sirdīs un dod jums spēku jūsu ikdienu gaitās. Novēlu visiem jums ļoti priecīgus, gaišus Ziemassvētkus!